

Діло

виходить щодня рано

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Конто почт. шедл. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5-00 зл.
Чвертьрічне 16-00 „
Піврічне 30-00 „
Річно 60-00 „

ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 долар.
Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зл., Німеччині 7-50 зл.,
Швейцарії 8 шв. фр., Чехослова-
ччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Бол-
гарії 7-50 зл., Австрії 7-50 зл.,
Зніма адреса 1 зл.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-28.

В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

На шкільний сезон КНИГАРНЯ „ПРОСВІТИ“

Львів, вул. Руська ч. 1.
порукає шкільні підручники і приладдя
для всіх шкіл.

Грім може спалити Ваші стоги й полукипкі,
тому обезпечайте
ЗБИЖЖА й ПАШУ від ОГНЮ в
Т-ві Взаїмних Обезпечень „Дністер“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

Безконечна тема.

Ще один вимовний польський голос на польсько-українські теми.

Українська проблема в Польщі стала вже для польської публіцистики безконечною темою, — темою, на яку може писати менше або більше цікаво чи пікантно, чи сензаційно не тільки кожний польський публіцист, але й кожний більше або менше видатний польський громадянин. Придуть до Польщі якінебудь чужинці, що цікавляться українською справою, — це вже дає польській публіцистиці змогу городити на цю тему найрізноманітніші небелиці, малювати найрізноманітніші перспективи (грізні а не раз і забавно веселі), чи накінець розкривати найфантастичніші програми для розв'язки українсько-польського питання. Досі занотували ми на сторінках „Діла“ за кільканадцять повоєнних літ уже цілі сотки всяких польських проектів на розв'язку українського питання, при чім багато між ними було однозгідних, але українська справа як була нерозв'язаною перед, скажім, десяти роками, так осталась такою самою скомплікованою й нерозв'язною досі, як стояла на мертвій точці тоді, так стоїть на ній і тепер. Станеться щось у краю, якийсь напад чи вибухне пожежа — все це приписується відразу українцям і знов пишеться безупину на теми польсько-українських відносин. Слідкуючи так за польською публіцистикою від десятки літ, приходимо до переконання, що в ній ця тема ніколи не переживеться. Вона для неї буде безконечною, так як безконечною і незвичайно дразливою стала вона для всіх польських політиків, що крутять нею як швець шкірою і ніяк нічого з неї не можуть викрутити. Словом квадратура кола! Але квадратура для польської політики і публіцистики. Бо для нас ця справа представляється далеко ясніше та простіше.

Ось до безконечної черги польських публіцистичних голосів прибав сьогодні ще один. Голос доволі різкий, у польській публіцистиці відокремлений, але неповний, бо автор з висунених премій не робить ніяких логічних висновків, а перескакує раптом з реального світа в світ ілюзій і фантазій. Маємо на думці обемисту статтю д-ра Ольгерда Гурки, б. редактора припиненого минулого року щоденника „Дзєннік Львовскі“, опубліковану на передовому місці в львівській „Газеті Поранній“ з дня 26. серпня (ч. 9679) під назвою „Польсько-українське питання в зеркалі об'єктивних розважувань“.

Автор каже, що досі ставили польсько-українську справу (роз. у Польщі) нешироко як поляки так і українці. Одні й другі ховали голову в пісок перед „засадничими труднощами“ цього питання. На це складалися всякі причини, а найважливішою з них була та, що ні одні ні другі не мали відваги сказати правди в очі своїх громадянств. Ідучи все по лінії найменшого опору. Наслідком такої поведінки обманювали самі себе. Бо

„ані українські самопотішування, зокрема потішування своїх молоденьких „героїв“ з Галичини, що справи „України“ стоять щораз краще, щоби тільки триматися далі гострої та немиримий тактики, ані також польські публіцистичні пописи, що руский селянин є ворогом змагань своїх українських політиків, не відповідають дійсності“.

Українські провідники, твердять далі автор, трюгаючи справу творення своєї держави, покривають тепер свої невдачі підсилюванням несподіваних метод у політиці, які утруднюють розвиток іхньої власної справи і будучини. Обмежуючись коїм-тобто виключно до питання

Сх. Галичини, тратять щораз більше контакт з Наддніпрянщиною.

„З другої сторони — читаємо у статті — публіцистичні польські міркування, що неприймиє становище українських політиків, без сумніву зрештою чуже більшості руского селянина, є ділом горстки студентів та інтелігентів, дуже ярко пригадують рапорти російських губернаторів і австрійських радників з XIX. віку, що означували польські рухи, як діло „незадоволеної шляхти“ і горстки молоді, для якої польський хлоп чужий, бо він на загальну шану уряд і любить цесаря. Нема сумніву, що польський хлоп у рр. 1846—63 був більше чужий для рухів своєї інтелігенції, ніж теперішній український селянин для акції самостійників, чи навіть УОВ або УОН, а всеж польський незалежницький і національний рух був цілком конкретною річю. Тайна лежить у тім, що взагалі всі національні рухи від німецьких „фрайгайтскіре“ починаючи, були ведені горсткою інтелігенції та студентів, але всеж змінювали карту Європи. Не поможуть також до розв'язання українського питання псевдо фахові твердження, що українці не нарід, а їх мова то діалект і т. п., бо нарід це виключно справа самопочуття і волі, а літературна продукція України перевищає наприклад болгарську. Ірландці мали ще менше даних на те, щоби себе звати народом, уживаючи майже виключно (87 проц.) мови свого ворога, а всеж цілі віки вели вони боротьбу за свої права і досягнули результати. Подібно накінець, коли українська справа дійшла аж на тапету Ліги Націй, не вистане з боку Польщі обурюватися на Європу чи Англію, що мішається зі своїми опініями та інтерпретаціями до українських справ, бо та сама Європа, чи її опінія, навіть без підстав у застереженнях конференції амбасадорів, мішалася все перед війною до чужих справ, чи вони були німецькі, російські, австрійські чи турецькі. При цій низці і ліберальних товариств і пацифістичних міжнародних і т. д. опінія Європи все в менше чи більше властивий спосіб буде мішатися до чужих справ, так як це робила перед війною навіть супроти найбільших потуг у справах б. королівства польського, або Познанщини і перед цього роду інтервенціями не відступити навіть зі страху перед громадами найпочитніших наших щоденників. Скажім собі це щиро в очі, замість вигідних і популярних оман, а також безцільних претенсій. Заграничний агітації протиставмо ясну програму розв'язання цієї проблеми, але таку, що моглаб промовити вправді не до наших здецидованих ворогів, але бодай до нерадих нам. За відповідь не вистарчать ані нещирі запевнювання галицьких українців, що домагаються виключно національних прав і справедливості, ані загальникові польські гасла зичливості і толеранції без вироблення спеціальної політичної програми, гідної держави, яка приймає мирно до великодержавного становища в Європі“.

Далі каже автор, що цілу справу треба „взяти за роги засадничих труднощів“. А ці труднощі, на його думку, коріняться у „позірній неможливості погодження засади непорушності наших теперішніх границь з українськими незалежницькими аспіраціями“.

Після того всього треба булоб сподіватися від якоїсь якоїсь компетентної програми на роз-

в'язку цієї складної проблеми з „позірними“ труднощами. Але він її не дає. Спинившись на характеристиках двох національних демократій (польської й української) і ствердивши на початку характеристики, що ті ж вони (тобто євдеки і УНДО) мають під теперішню хвилю „спрецизовані програми взаємної екстермінації“ п. Гурка перекидається раптом на церковну ділянку, „доказує“ вагу греко-католицизму для українців, а шкідливість протинійного наставлення євдеків, щоби потім пригадати 21. квітня 1920 р. тобто дату відомого варшавського договору з УНР, коли то „марш. Пілсудський подав руку до згоди та співпраці урядові Української Народньої Республіки“ та зробити накінець у своїй статті такий дивоглядний висновок:

„Цей годішній ідеї марш. Пілсудського треба нині тільки інтерпретаційних слів, достосованих до ситуації теперішньої хвилі. Одначе попри те треба повторити, що труднощі, які заключаються у розбіжності засад є при дотеперішнім способі думання обох сторін незаперечною перешкодою, бо без сумніву ні один поляк при найприхильнішому навіть наставленні для ідеї майбутньої України, не може допустити думки про атрату свого правного і фактичного володіння у полуднево-східних воєвідствах, а також на Волині, а величезна більшість тих які вважають себе за українців, просто не може собі уявити будучої України без Східної Галичини“.

У першій частині статті немало цікавих і тверезих думок. Зате, прочитавши її другу частину, дивуєшся, як можна взагалі таким чином до справи підходити. Вийти з заложеного, що невинносіми польсько-українські взаємини треба за всяку ціну налагодити, азявши „за роги засадничі труднощі проблеми“ і дійти потім до висновку, що їх налагодити неможливо — це значить бити самого себе, самому собі перешкоди, та й дати накінець доказ несерйозного політичного думання. Колись під тим „бранням за роги засадничих труднощів проблеми“ автор розуміє якесь достосовання чи якусь інтерпретацію варшавського договору з 1920 р., тобто коли галицьким українцям доручає зрезиґнувати з Галичини, махнути рукою на її долю як у теперішності так і в будучині, а натомість віддатись тільки мріям про незалежну Україну над Дніпром, то значить, що він ставить справу нешироко, рахуючи на людську наївність. Бо як можна „розв'язувати“ українську проблему у Польщі при допомозі якихсь грушток на вербі, ще й до того поза границями Польщі. Коли українці кажуть, що їм належаться в Польщі такі-то і такі-то права, то автор наведених „об'єктивних роздумувань“ відповідає їм: та цеж дурниця, ви думайте над тим, як побудувати Україну над Дніпром. Сміх тай годі! Така ментальність усіх т. зв. санаційних політиків.

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 20. sierpnia 1931 r. Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 183. czasopisma „Dilo“ z daty Lwów dnia 16. sierpnia 1931 r. do tygn. VI. l. Pr. 379/31 na posiedzeniu niejawnem w dniu 20. sierpnia 1931 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanowił: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 16. sierpnia 1931 r. przez Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę czasopisma p. t. „Dilo“ № 183 z daty Lwów, dnia 16. sierpnia 1931 r. zawierającego: w artykule p. t. „O czołowym diled“ w ustępie od słów „Jak wyhladało do słów „napewno nie zdwygują“ znaniona występkę z § 24 ustawy prasowej, zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. — Zarazem wydaje się odpowiednie redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. XII. 1868. Drupek Nr. 6 ex 1868, t. j. zażalenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uszczególnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu podanie do wiadomości ośnoy pisma skonfiskowanego „Dilo“ z daty Lwów 7. lipca 1931. Sygn. VI. l. Pr. 322/31. co odpowiada znanionom występkę z § 24 ust. prasowej. — Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione.

Przewodniczący: Medyński w. Protokulant: W. Mikuszewski w.

Za zgodność: Lipanowicz starszy sekretarz.

Умовини міждержавного роззброєння.

Пити гостро актуальні справи світової політики, що виникли в останньому часі на двиний порядок, справа міжнародного роззброєння не втрачає ні дрібки на своїй актуальності і хоча випала хвилиночка на далішній пали, не перестає цікавити людей, що раді налаштувати кращі міжнародні взаємини. Відомий французький політик сенатор де Жуверель на запит представника „Наш Фран Прессо“, чи вірить в роззброєння європейських держав, відповів, що не тільки вірить, але повиний, що до цього мусить прийти, розуміється, не зараз, але після низки міждержавних конференцій. Не дармо дається людям яово зачеркнений ідеал, який так довго буде їх інтересувати, аж врешті діждеться здійснення. Станеться це подібно як з господарською проблемою шляхом міждержавного порозуміння і взаїмних уступок.

Які саме способи мали би довести до розв'яз-

ки цієї проблеми? На думку сенатора Жувереля слід перш усього обмежити і контролювати видатки на збройну силу. Труднощі поділити на групи й усувати почасти. Зачати від військової авіації, яку найперше слід обмежити. На випадок війни Союз Народів має перемінити воєнні літаки всіх держав на міжнародну поліцію й вжити її проти нападника. Державу, що не пристане до цього табору, будуть уважати за нападника. Якщо так буде, війні прийде радикальний кінець, бо авіація це страшна зброя, яку мусимо вжити проти війни та в користь миру. Одного тільки не треба забувати: міждержавна організація мира неможлива без попередньої міждержавної господарської та політичної організації. Щоби завести в Європі мир, спокій та добробут, слід наперед створити атмосферу взаїмного довіри та господарської співпраці.

Мрачні перспективи.

Наслідком фінансової катастрофи, що потрясла державним організмом кількох середньоєвропейських держав, особливо Німеччини, в Баилей радив недавно комітет банкірів, заінтересованих у величезних кредитах, які завдяки господарській політиці Німеччини з короткочинцевих силую обставин перемінювалися в довгочинцеві. Розв'язка проблеми була дуже важка, бо діло в 7 мільярдів марок, яких Німеччина не в силі оплатити. Конференція скінчилася тим, що представники інтересованих фінансових кол відложили рішення справи на шість місяців, звільнивши відповідальність за далішній хід справи на політиків. Вони мають напротязі шістьох місяців створити умовини, щоби ті короткочинцеві кредити можна було змобілізувати, а це може статися тільки тоді, коли хтось допоможе Німеччині новими короткочинцевими кредитами у висоті 2 і пів мільярда марок.

Чи воно можливе? У звіті, що появилася після невдалої конференції, сказано так: „Як довго взаємини між Німеччиною й іншими європейськими державами опираються на основі приязної співпраці та обостороннього довіри і через те віднаде головна причина внутрішніх труднощів для Німеччини, ніщо не опинюватиме мирного господарського розвитку. Це перша і рішуча передумовина кредитової здібності“.

Отже хто після створення приязної міждержавної співпраці мав би принести жертву задля

санатії Німеччини. Нема сумніву, що патяк відноситься до Франції, яка при кредитовій абстиненції Америки та фінансовому вичерпанні Англії одинока розпоряджає більшими капіталами. Та чи схоче Франція змишляти Німеччину, щоби рятувати англійські, швейцарські та голландські короткочинцеві кредити? Питання, на яке можуть відповісти тільки французькі капіталісти й політики. Покищо з французького боку радять Німеччині вступити на дорогу самопомогі та вказати добру волю, що хоче довго сплачувати. А що при теперішньому внутрішньому положенні німецької держави це неможливе, то далішній хід подій сповитий загадкою.

До чого це доведе?

(Допис зі Золочівщини.)

Підгірці, 24. серпня 1931.

Дня 22/VIII. 1931. прибув до села Підгір'я швадрон 4. піонірів, стаціонаований у Львові Жовківська 32, на хвилий побути під час вправ. — В год. 8-й вечором по скінченій вечірній жовнірі цього відділу напали на повертаючих з вечірні і з молочарні людей, мешканців села і почали їх бити без найменшої причини куплями і колами з плотів. У висліді цієї розправи військових із спокійними мешканцями оказались тяжко побитими такі:

В осіб пригноблених, виснажених, неспосібних до праці привернула тітка вода „Franciszka Józefa“ побуджує обіг крові, скріплює кіст до думання та охоту до праці. Можна дістати в усіх апт. і дрогеріях.

Степан Кокір (перебиті ноги), Михайло Бедрій побитий по плечах, Степан Король підбито око і перебіта нога, МIRON БОКІЙ, форналь на цілому тілі, Антін Якимович на цілій тілі, Легко ушкоджено на тілі слідуючих: Михайла Скорського, Василя Покоцького, Степана Сеника, Володимира Бедрія, Михайла Ковальчука, МIRONА ПАВЛОВА (дяка), Івана Горішка, Лосифу Горнік і багато інших, яких не встиг я зареєструвати. Жовнірів хтось до цього намовив, бо покликувались на місцевих інформаторів, що мовляв „nam mówiono, że tutaj ludność bardzo niespokojna i potrzebuje karnej ekspedycji“. Замітно, що у побитті брали участь підстаршини, а найбільше капраль Довбонь, а вахмістр, коли йому про це донесено, ще похвалив війсьсько. — Ці самі жовніри старались перешкодити в роботі місцевому молочареві і прислузі і приказали гасити світло. Молочар Гриць Якимів не послунав і продовжував роботу далі. Згаданий Довбонь мене особисто зневажив. Самовільно став виганяти мої коні зі стайні, а коли я на це не дозволяв, заладував кріс і погрожував, що стрілятиме. Я всеж таки до стайні не впустив, колиж він приказав насильно брати мені сіно, я жовніра відтратив, а сіно відобрав. — За яку годину прийшов вахмістр із плутоном, щоб я оправдався за що „potra sam żołnierz“. Я розяснив їм їхнє поведіння і ці не лиш не скартали спринчинників, а ще погрозили мені судом за зневагу польського жовніра. Команданта-офіцера годі було дошукатися; а поліція вправді вислала постерунокового і він стягав протокол з події на моїм подвір'ю, але мабуть був спринчинником побиття невинних мешканців. — Я про все доніс до старства в Золочеві. Відділ після події відійшов раненько в 6-й г. у напрямі Бродів.

о. Василь Пришляк

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.

Зміна адреси 1 зол. Можна прислати пошто-вими марками.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 27. СЕРПНЯ 1931.

Д-Р В. МАКОВСЬКИЙ.

5)

Моє лікування.

„Помірки“. — Пляжа, свобода та правильник. — Нова ординація. — Дві Марисі.

— А ви ще там не були? питає мене скелар, де я купую овочі.

— Де?

Він вказує пальцем угору. Дивлюся поперек на цілу ширину дороги, хитається на широкій бинді проречистий напис: „Одведзь Помірки“.

— Ні. А там варт бути?

— Авжеж — сміється купець хитро. — але не самому...

І я туди подався пішки; цеж належить до „ординації“. І — сам (теж ординація). Що таке „Помірки“?

Я волав би Вам прислати фотографію з тих „Помірок“; — це так сказати, не такі „помірки“ (нижки за загумінками або на зарінку), як у Вас, а зовсім інші „Помірки“. Вони від Трускавця віддалені 3 кілометри; дорога тяжка через дуже стрімку гору. Була там копальня земного воску; звідти добувають „Нафтусю“ і ведуть її вурами до Трускавця. Там — гарний, густий ліс із квітчастими насадами і полянами. Там є, якби Вам сказати, — є велими цілющі, йодово-солоні і... соняшні купелі, або — крути верти, говорім без „обрізків“, — там — трускавецька пляжа!

Ось де я їх найшов, ті всі трускавецькі мавки і нявки і тих всіх трускавецьких хованих-галинчиків. На пляжі в Помірках!

Щоби дістатися до басену, треба перейти досить простору, гарним мілким (кажуть що морським), піском асипану пляжу, а як коли напр. у неділю або свято зполудня, то й перепхатися поміж живу виставу всяких купельних мод і костюмів, якими прикрашені або й неприкрашені більш чи менш пружні та стрункі статі перемішаних купальниць і купальників.

Треба бути справедливим і сказати, що ця пляжа має воду (купальні). І то знамениту, мінеральну: солоничну з калієм, йодом і сіркою. Видно це по колорі і чути по запаху. Є

окремі басени для дітей, окремі для тих, що вміють плавати і не вміють. Став глибокий місцями на 8 м. Спід мулистий. Ресторан, лодки, музика, теніс — одним словом, зразок морської пляжі.

А на пляжі? Як на пляжі — свобода!

Свободу на тепершніх пляжах, описати точно годі; в ній або треба бути, або — її собі узяти, однак не обмежуючи уяви... Мале спостереження з мого боку Вам, Пані, багато допоможе. Ось усюди на помірцькій пляжі є повивішуваний купальний правильник; це свідчить про лад. Ціла низка постанов, острого і заборон. Між іншими є такі: „Вільно купатися тільки в приличних костюмах“, або „Просимо на терені купальень поводитися прилично під загрозою таких а таких кар, аж до заборони вступу до купальні“. І т. д.

Ці постанови говорять самі. Вони-ж просто образливі і певно не висіли би, якби не були тут потрібні.

— Чи вони доцільні?

— На мій погляд — дуже доцільні, бо мало успішні. І дотично костюмів і поведінки. Словом — свобода!

Та це — й ціла атракція „Помірок“.

В будні глоти нема; більше глядачів, як купальників. Віддалення, їзда, окремі вступні утруднюють дещо демократичну свободу. Дещо свободніше і „тісніше“ тут по неділях, а ще в спеку. Одні купаються; інші одинцем або групами, а то й дуже проречистими та інтимними „беруть“ соняшні купелі; деякі на човнах, граються, забавляються, або охолоджують себе в ресторани.

Одним словом — пляжа!

І добре, що я туди пішов. Бо чим є живець — без пляжі?... Аби це була єрусалимська чудотворна овеча купіль, жінки туди не поїдуть.

Я лікареві про цей свій „лівий ухил“ ні чиркнув. Однак він на другий день ніби сміхом мене випитував, чи я „ім мясо, або пію алькоголь“.

Я притомом відцурався і гадки такої. (Прецінь „мала горяча з капустою“ і „дві малі львівського“ на Помірках по мариш у змученню — без значіння!).

Справдив, що мій загальний стан „малошо“, але „де-що“ поправляється...

Значить, — я на добрій дорозі!

Після 10 днів „вступної“ курації, мій лікар дав мені другу, ще складнішу та твердшу. Ця друга курація мала вирішити про вислід мого лікування.

Зараз першого дня, я з непохитною постановою забрався складати новий поділ годин.

Сиджу в холодку дуба біля Міцкевича і заживаю поволи „Марисі“, як ось чиняє легка рука спочила лагідно на моїх плечах. Самотужки повертаю туди голову: Марися!

Але цим разом справжня, жива Марися, моя давніша знайома.

Колись („а те, що минуло, не згадуйте пане брате“) дуже (без „ще“), нині — „ще дуже“ гарна; дарма, що в небезпечному вже віці.

— І Ви тут?... Коли приїхали?... Чи давно?... Що?! вже другий тиждень як Ви тут? А деж Ви зашилися, що Вас віде не видати?... Ха, ха, ха! на що, на що?... На серце лікується?... Ха, ха!

— Ради Бога! Не заливайтесь, Пані, таким сміхом, люди зглядаються...

Але вона аж плакала, так сміялась: „Прийшов на пса мороз“, ха, ха, ха!

Зимної Марисі я вже не допив; пішов з теплою у парк.

Після літ розстання, звів нас припадок і цей хитрун зводив нас тепер частіше. (І в Трускавці тиждень має лише 7 днів!) чи на есплянаді, чи біля „Нафтусі“, „Марисі“, „Броні“, чи в парку все ми якось зустрічалися — „припадково“.

Зрозумійте, Пані, що для давньої знайомої (ще й тут самотньої) годі було відмовитися від товариської чемності. Тим самим зрозуміте, що ця „диверсія“ мусіла в основах захитати складною програмою моєї нової „девятнадцяти“.

Моя знайома любить даліші прогульки, але не любить ходити сама. А ще, як мені сказала, що вона також у своїй ординації різні години „зредукувала“, то і я перед проходами обмежив, а то й зовсім зредукував заживання „Нафтусі“. За те по проходах...

(Докінчення буде.)

Англійський журналіст у Львові.

Про відношення п. Ньюболда до українців.

Львів, 25. серпня 1931.

Польська преса принесла сьогодні вістку, про те, що в понеділок приїхав до Львова англійський журналіст п. Ньюболд і замішав у готелі Жоржа. Цю саму вістку подали й ми. Коли ж вертаємо до неї ще раз, то робимо це тому, що частина львівської польської преси заосмартіла цю вістку ще таким „коментарем“:

„На прибуття англійського журналіста за-реагували в характеристичний спосіб місцеві українські політики від знаку УНДО. Довідавшись про приїзд англійця, панове унідиці в Пеленським на чолі сечас побігли до готелю Жоржа, щоб його повитати і поговорити в ним про політику. Одначе віанта не вдалась, бо п. Ньюболд доручив готелевому портієрові заявити, що делегації не приймає“.

Так написало „Слово Польське“. Натомість „Газета Пораяна“ подала теж зачерпнуту в готелевого портієра або в якогось, виручючого його в портієрській службі, агента, інформацію такого змісту:

„Як довідуємося, вчора у ранніх годинах явився в готелю Жоржа українські послы а пос. Пеленським на чолі, що наміряли окружити п. Ньюболда своєю опікою, подібно, як недавно перебуваючих у Львові англійських парламентаристів пп. Дейвіса і Бара. П. Ньюболд казав анонсуемому їх портієрові заявити, що з панамі українськими послами не думає говорити“.

Прочитавши наведені інформації, ми звернулися до найавторитетніших українських джерел за висвітленням в цій справі. І ці висвітлення ми дістали. У їх світлі справа представляється так: Перш за все слід зазначити, що до готелю Жоржа ніякі українські послы в понеділок не ходили. А далі слід ствердити, що ще минулого тижня появилася у польській пресі з варшавських джерел зачерпнута вістка, що до Польщі, зокрема до Галичини приїжджає англ. журналіст Ньюболд. Ніхто з українських кол його приїздом винятково не інтересувався. Бо скли приїжджають зчасти чужинні журналісти і якщо бажають говорити з українцями, то звичайно тамі до них голосяться і дістають усіякі бажані

інформації. П. Ньюболд поступив інакше. Він написав листа до одного львівського свого знайомого псуукраїнця, в якому просив, щоб йому приготувати у Львові стрічу з митрополитом Шелтицьким і з головою УНДО. Далі просив, щоб хтось з українців виголосив у нього в понеділок ранком у готелі Жоржа та повідомив про речинь і місце його стріч а обома названими особами. Коли ми дістали такі інформації від посторонньої людини, бо від псуукраїнця, то бажали п. Ньюболдові допомогти в цих стрічах. У тія цілі телефонували один наш громадянин перш за все до готелю Жоржа, питаючись, чи п. Ньюболд в. Коли ми довідалися, що він приїхав, але хвилево відсутній, бо пішов до англійського відеконзуля, то перш за все старалися підготувати названі стрічі. Коло 12. години телефонували знов наш віджоручник до готелю Жоржа, питаючись, чи п. Ньюболд в. вже в готелю. На це хтось (невідомо хто) спитав, хто говорить. Коли йому відповіли, що пос. Пеленський, то цей хтось (може портієр, а може хто інший) заявив, що п. Ньюболд казав сказати, що з пос. Пеленським стрічатись не може. Нині бачимо в польській пресі на ту тему злослівні замітки.

Чи п. Ньюболд так казав, чи ні — ми не знаємо, але коли то правда, що він дав свою згоду оголосити це в польській пресі в такій формі, що він, мовляв, з українцями говорити не хоче чи не буде, то це щонайменше дивне. Бо пошож у такому випадку він писав листа до знаної йому особи, щоб йому влаштувати стрічі з митрополитом Шелтицьким і головою УНДО? Очевидно, що публікуємо вістку про ті заходи п. Ньюболда тільки тому, що він дав портієрові (?) готелю і польській пресі право опублікувати те, що вона опублікувала.

Загально при цій нагоді заявляємо всія польській пресі і п. Ньюболдові, що ми нікому з чужинців зі своїми інформаційними послугами не накидаємося, над ніким спеціальної опіки собі не резервуємо. Ідемо на стрічу з інформаціями тільки таким чужинцям, які собі цього ширі бажають, при чому ніколи не даємо їм ніяких директив ні вказівок у тому напрямі, з ким би їм говорити споміж поляків, як це з правила роблять деякі відповідалні польські

На шкільний сезон! На шкільний сезон!
Книгарня „Рідної Школи“
 Львів, вул. Сикстуська, ч. 20.
 (Дім Народної Гостинності)
 поручає шкільні книжки й шкільні приладдя на вигідних умовах.

В ювілейному році „Рідної Школи“
 262 підкріпін масово змагання цього Т-ва 2—4

кода з кожним чужинцем, який хоче говорити з українцями. Вони їм все рекомендують тільки собі бажаних споміж українців, а перестерігають перед небажаними. Навіть заявляємо ще й те, що ми можемо кожному чужинцеві давати всіякі інформації про наше життя а положення також у присутності поляків, чи то офіційальних осіб, чи польських громадських діячів. При чім підкреслюємо, що наші інформації будуть усе такі самі як тоді, коли ми їх даємо самі, так і тоді, коли ми їх давали під польською контролею. Ми оперуємо фактами.

Що це має значити?

При кінці останнього шкільного року і підчас оцих шкільних ферій покликали перед лікарську комісію воєвідську в Станіславові слідуюче число т. зв. етатових учителів, величезна більшість з неповним числом літ служби, головни в днях 24, 25 і 29 серпня ц. р.

українців: поляків: жидів:

К о л о м и я:

укр. гімн.	4	—	—
пол. гімн.	1	3*	—
пол. учит. сем.	—	—	—

С н я т и:

польська гімн.	1	1	—
----------------	---	---	---

С т а н и с л а в і в:

укр. гімн.	5	—	—
пол. I гімн.	1	1	—
пол. II гімн.	1	2	1*
пол. III гімн.	1	—	—
муж. держ. сем.	2	1*	—

*) (з цих 1 учитель народний, а 1 з повним числом літ служби).

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 27. СЕРПНЯ 1931.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

З ПРОБЛЕМ ЛІТЕРАТУРИ.

Чар слова.

Література витворила зі засобів мови окремих світ вартостей, який тисячними стежками веде до інших світів: суспільної діяльності, моралі, релігії, музики, малярства, а проте не потрібує ні від одного із них послів з уповноваженнями, які заявляли би про його залежність або самостійність. Коли поширимо поняття літератури на всі ділянки писаного слова, можемо сказати, що тоді, як слово не потрібує для своєї перевірки діла, діло навпаки існує тільки завдяки критеріям слова.

Англійський критик Віліям Гезліт 100 літ тому сказав на цю тему багато розумного: „Вчинки минають і пропадають у забутті; їх можна доглянути тільки у наслідках — завоюваннях, державні мужі та королі живуть тільки на сторінках історії... Померші автори — це живі люди, вони все ще віддишають і рухаються в своїх творах, тамті — завоювання світа — це тільки попів в урках. Симпатія (коли можна так сказати) між думкою і думкою — ближча та животворніша, ніж між думкою і ділом. Думка розбуджує думку, наче полум'я — полум'я; поклін подиву складений тінням померших героїв є наче вогонь кадила на мармуровім пам'ятнику. Слова, думки, почування кріпшають згодом у субстанції; предмети, тіла, вчинки розкладаються, розпорозуються у звуки або воздух!... Слова єдині предмети, що трічають вічно“.

Слово у тій царині, яку воно само творить, витворює не тільки власні критерії вартости, але й охоплює всі ділянки діяльності та всі її міри. Діло ніколи не промовляє само за себе; щойно слово вясове його зміст. Вчинки та діла належать до світа суспільних явищ і прибирають поневолі форми загальних вартостей; — якщо їх не супроводить слова себто ідеї, нам важко відізнати вчинок дурня від генія, так

само, як на полі бою важко інколи відрізнити, чи від кулі гине справжній герой, чи нікчемний боягуз. Слово має в собі подих індивідуальности, — воно виявляє психологію людини глибоше та конкретніше, ніж найбільше енергійний учинок.

Коли шукаємо вартости слова в формі живого діла не замінюємо якусь непевну сумніву, нестійну вартість на щось тривкіше, більше зясоване. За кожним разом, коли робимо таку заміну стверджуємо тільки, що слова, для яких шукаємо цупкішого ґрунту, не мають самі в собі бажаної сили. Думка про потребу критеріїв сильніших, ніж ті, які находимо в самім творі, приходить нам найчастіше над твором, в якого мистецьку вартість починаємо сумніватися. Т. зв. безсмертні твори не розбуджують у нас таких сумнівів; їхній чар тріває незалежно від наслідків полишених ними в якійсь добі серед якоїсь суспільности. Ж. Сорель питає себе, чи ми можемо щонебудь сказати про моральну вартість Венери Мільонської, коли, правду кажучи, не знаємо, що ця різьба висловлює.

Є різні теорії про те, чи хист краси, відчущання та розуміння — вроджений чи придбаний; не інакше з теоріями про талант або про почування „справедливості“ та „правди“. Сприймаємо красу літературного твору, малюнку або краєвиду завдяки якійсь частині вроджених нам даних, індивідуальних, але також і загальних, придбаних під впливом середовища, що формувало наш смак і погляди. Можна сумніватися, чи існують загально-людські дані вражливості на красу, зате нема сумніву, що чим людина культурніша, тим більше її чутливість — усі зміслові органи сприймання вражіння — зміцнена ідеями про різні роди краси.

Всі ці ідеї не виключають хисту безпосередньо схоплювати вражіння, йти навіть за ірраціональним інстинктом краси. Коли ми захоплені красою якоїсь жінки і стверджуємо це, тоді наша думка не шукає поза безпосереднім вражінням, якому залюбки піддаємося, глибоких основ своєї оцінки. Знаємо, що ця особа

може бути неінтелігентна, морально більш як безвартна, а проте всі ці факти не змінюють ні трохи її краси. Члени журі міжнародних конкурсів краси не домагаються від кандидаток curriculum vitae, шкільних свідоцтв ні всідоцтв моральности. Інша справа, що чим більше пізнаємо красуню, тим більше може наше первісне вражіння слабнути під впливом недостач її освіти, характеру та вдачі. Та скільки разів усі ці недостачі такі не грають ніякої ролі супроти чисто зміслових приваб, скільки разів аналіза духовних і моральних рис людини, яку кохаємо приходить аж після літ і часто не раніше, аж чисто змісловий чар розвіється!

Чуємо часто здивування, як хтось може захоплюватися гарною жінкою, не бачучи хиб її характеру та інтелігенції. Знаємо, що в 99 відсотках аргументи посторонніх людей не переконують людини закоханої, що стан любови не є наслідком розсудливої аналізи всіх прикмет і хиб особи, якою ми захоплені.

Критика, яка хоче доказати, що „гарний“ твір тільки той, який має в собі всі прикмети духові (інтелектуальні) та моральні пригадує прилюдну кумівську опію, здивовану за кожним разом, коли хтось для „краси“ — „тратить розум“. Успіх архитворів, талановитих творів і бульварної сензаційної літератури підлягає аналогічним законам, що примхи любови. Захоплюємося твором, наче гарною жінкою: віз чисто зміслових легких скоботів аж до самозабуття та ідеального пориву, не маючи змоги ствердити, яку долю грає тут безпосереднє вражіння і яку наші погляди про „внутрішні“ прикмети звеличаного нами предмету.

„Предмет краси — довічна насолода“ сказав Кітс. Історія літератури не вчить нас іншої правди як історія кохання всього людства. краса вілюється в усі можливі форми, в які кожний із нас може віднаходити всі можливі ідеї. Нема змоги зясувати, які „внутрішні“ прикмети твору рішають про його вплив зовнішніми рисами, достуочними для чаному зміслів і нашої уваги.

жін. дер. сем. (укр.
гчит. нема!)

1*

Стрий:

3 1 1
Разом: укр. 19 поляків 10 жидів 2

Ось імена учителів українців:

Коломия:

Войцеховський (математик)
Ковбуз (фізйольог)
Левинський (германіст, україніст)
Лепкий (україніст, фізйольог)
Мусялович (математик).

Снятин:

Погорецький.

Станиславів:

Білобран (фізйольог)
Бойдун (україніст)
Гаванський (природник)
Грицак (математик)
Комановський (школа вправ)
Костецький (германіст)
Лисак (школа вправ)
Сілецький (математик)
Тимошук (германіст)
Целевич (історик).

Стрий:

Вайпович (математик)
Лєбішак (германіст)
Туна (україніст, фізйольог).

Кого покликали з інших міст, ще невідомо, але вже з поданих цифр видно, який процент творять учителі українці.

Тут слід зазначити, що якби в коломийській українській гімназії віддали згадані вчителі, то залишилося в тій гімназії всього 8 учителів українців (враз із катехитом) на всього 240 учеників тож гімназії (колишньої) було там і поперх 1000 учеників!

Не дозволили також у тій гімназії утворити 2-ох відділів 1. класи, хоч на це гімназія мала право, бо в попереднім шкільнім році мала один відділ більше.

*) повні літа служби.

За викінчення укр. шпиталю у Львові.

Заклик до українського громадянства!

Будинок шпиталю „Народної Лічниці“ імені Митрополита Андрея Шептицького, як відомо, вже під дахом. Однак з огляду на переважку економічну країну припинено, на жаль, його докінчення. Наша суспільність всеж таки не може дозволити, щоб присвячений Достойному Ювілятові пам'ятник лишився невикінченим і світнів далі, мов на глум, своїми сирими мурами та пошарпаними дощами отворами. Ми не сміємо стати на позовині дороги і мусимо безумовно експресніше довести розпочате велике діло до успішного кінця! І саме, колиб ми тепер, мимо незвичайних труднощів, викинули наш шпиталь, ми дали б найкращий доказ великого пієтету для нашого Ювілята і правдиво християнської любові та милосердя для наших бідних недужих. Легко будувати величаві палати з державних грошей, але не легко стягнутися з останнього і свій гріш, призначений може на кусник сухого хліба для себе і своїх дітей, віддати ще біднішому, бо недужому ближньому. Перед народом, хоч і недержавним, котрий такі діла творить, кожний мусить склонити голову з тим більшою пошаною.

Тому то помертви, хоч би найбідніші, але наплавляючи з усіх сторін, де лише українське серце палає любов'ю для нашого Архипастира і для терплячих наших ближніх, не повинні ніяким чином зупинятися навіть на хвилину!

Крім цього багатіші наші установи й одиниці повинні одноразовими більшими дарами допомогти негайному викінченню нашого шпиталю у такий спосіб: Товариство „Народня Лічниця“, як власник шпиталю, рішило завести окремі ліжка, названі іменами їхніх жертводавців-фундаторів, а імена ці, по вічні часи, вписати на мармурових табличках, уміщених над тими ліжками. Т-во „Народня Лічниця“ зобов'язується по всі часи давати бідним недужим безплатне приміщення в тих ліжках, лікарську опіку, конейні ліки і їмателі все, що входить в обсяг значного шпитального лікування, разом з повним протарчуванням. Таке ліжко коштуватиме 5.000 ам. долларів, а жертводавець може поробити окремі застереження щодо круга недужих, що мають бути приміщені в тих ліжках, щодо дальшого способу утворювання його пожертви і т. д. Ці застереження будуть якнайточніше додержуватися. Дар-пожертва 5.000 ам. долларів може бути зложена відразу, або кількома більшими короткочасними ратами (останнє з огляду на потребу приспівчення будови).

Управа „Народної Лічниці“ не сумнівається, що я у нас найдуться такі жертводавці, як це діється в інших народів, де подібні заведення опираються на того роду жертвах.

Слід ще підкреснути, що зложені пожертви-фундації будуть безумовно в цілості вжиті на призначену ними ціль і з огляду на характер свого призначення в виключенні, щоб вони могли амаруватися, згідно, щоб їх ужито на інші цілі, в якихнебудь умовинах.

Управа „Народної Лічниці“ просить скласти жертви, згл. заяви їх зложення під адресою: Львів, Петра Скарги ч. 4.

ЗА РАДУ Т-ВА „НАР. ЛІЧНИЦЯ“ У ЛЬВОВІ:

Володимир Децикевич в. р. голова.

Д-р Тит Евген Бурачинський в. р. член Ради.

Студії у Високих Школах у Кракові.

Виділ Т-ва „Укр. Студ. Громада“ у Кракові подає до відомо умовини прийняття до Високих Шкіл у Кракові.

На виділах правничім і філософічним вписи тривають від 15—30 вересня. При вписах треба явитися особисто та предложити такі документи: свідоцтво зрілості, метрику, есентуально військову посвідку і свідоцтво моральності, якщо від матури до впису минув рік або більше, та дві знімки.

Подання на перший рік лікарського виділу треба вносити від 1—15. вересня з залученням таких документів: свідоцтво зрілості, метрику, свідоцтво приналежності; на фармацевтичний U. J. w Krakowie. ul. Olszewskiego 2, i. p. долучуючи вище наведені документи враз з двома знімками. Першенство мають кандидати з краківського та ілеського воевідства.

Подання на перший рік різнничого виділу треба вносити від 1—15. вересня, а на дволітній курс огородництва й однорічний кооперативний курс до дирекції курсів, Aleje Mickiewicza 21, в тому самому часі.

Подання на „Студію Фізичного Виховання“ від 1—15. вересня до Dyrekcji „Studjum Wychowania Fizycznego“ U. J. Kraków, Kopernika 12, долучуючи крім вищеподаних документів, посвідку фізичної справності з обсягу руханки, спорту і т. п. та 3 знімки.

Перед прийняттям мусять кандидати(тки) підлягати одностійневим лікарським обсерваціям. Ученицею університетської школи „Pielęgniarek i higienistek“ може бути кожна жінка у віці від 20—30 літ. До писемного подання внесеного до управи школи, ул. Коперника 23, треба долучити метрику, шкільне свідоцтво бодай 6 гімназійних класів або рівнозначної освіти, свідоцтво здоров'я й щиплення віспи, в малолітніх ще дозвіл родичів або опікунів, власноручний опис життя і знімку.

„Wyższe Studium Handlowe“ ул. Сенкевича 4. Вписи починаються від 1. вересня. При вписі треба предложити ті самі документи, що на університет. Кожний рік творить для себе заокруглену цілість, так, що студент може покинути студії по кожному році, маючи заокруглену цілість знання.

Подання на два виділи Гіричної Академії треба вносити від 1. липня до 15. вересня — Aleje Mickiewicza 30 Число кандидатів обмежене.

На Академію Мистецтв подання треба вносити від 1—15. вересня. З кінцем вересня есентуально в жовтні відбудеться конкурсний іспит.

Ближчі інформації за залученням поштового значка до дня 20. вересня уділюватимуть тов. Красник Іван і Микіта Іван — Перемишль, Бушовецька 6., а від 20. вересня тов. Дзіковський Олександр в Кракові на джжурах Т-ва.

ЗА ВИДІЛ Т-ВА „УКРАЇНЬКА СТУДЕНТ-СЬКА ГРОМАДА“ В КРАКОВІ:

Красник Ів., голова. — Дзіковський Ол. м. секр.

Студентські справи.

Університет Яна Коменського в Братиславі.

Подається до відомо всім абсолювентам та абсолювентам українських середніх шкіл, що вписи на медичний виділ при університеті Яна Коменського в Братиславі (Чехословаччина) відбудуватимуться від 23. вересня до 7. жовтня п. р. До впису вимагається свідоцтво зрілості та метрика уродження в оригіналі. За ближчими інформаціями слід звертатися на адресу:

Eugen Soročynskij, Bratislava, Hotel „Slobodaren“ Železničarska 17/20. CSR. На відповідь слід залучати міжнародну поштову марку. Українські часописи проситися передарювати.

ЖАДАЙТЕ JOB
французьких паперів
ДО КУРЕННЯ.

НОВИНКИ

— Українська робітня футер Юліана Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. П. пов. Тел. 54-46. — Догідні умови. 254—?

— З львівської хроніки. На вул. Романовича наїхало авто на 9-літнього Стефана Маланюка і важко його поранило. Авто провадив 18-літній Іван Скерський із Станиславова. — При вул. Локетка пробувала отруїтися 24-літня Казим Савчинська, а 22-літня Юлія Кобалівна намагалася втопитися в ставі. — Найся морозеного в холодний день Іван Гайдер і опинився у лічниці. — До мешкання Помербаша при вул. Пекарській вломився непрошений гості і через помилку забрали дорожності вартості 1.500 зол. — З мешкання А. Вінтера при вул. Сморчія щеало біла вартості 300 зол. — Арештували Бернарда Грінблатта і Оз. Вайхера під замітом посередництва в продажі крадених річей.

— Припинення вистав у Великому Міському Театрі. В понеділок, 24. п. м. відкликали заповіджену вже виставу „Вікторія та її гузар“, а також припинили на необмежений час дальші вистави. Непорозуміння повстало на тлі конфлікту між дирекцією татру і членами оркестри за невиплачені платні з останніх двох місяців та непевні вигляди праці на найближчий сезон.

— З краєвої хроніки. Біля Жидятин, львівського повіту, невідомі бандити ограбили Василя Сороку з масла вартості 150 зол. Грім поранив у хаті Михайла Малика, в Ямниці і жінку. — В дворі Лєйби Корна, в Олешкові, пожежа знищила господарські будинки вартості 22.000 зол. — В лісі, біля Старого Села, дрогбильського повіту, два озброєні бандити зрабували у Михайла Думи 450 зол. — В селі Тухотині, луцького повіту, Наум Микитин поранив смертельно дарами сокири по голові Т. Демчука. — В Матієві біля Луцька придержала поліція Воїтха Калву, Франка Вітка і Вол. Куліковича за підроблювання 50-ти грошів. — Утонівся в Дністрі біля Заліщик 28-літній Роман Ольшавський, студент львівської політехніки.

— Степень магістра прав осягнули на львівському університеті у літньому річниці такі правники (чки): Вобинський В., Брановський, Гавришків Ю., Ганас І., Гуглович, Гардашевський, Дужий М., Дицько С., Коос А., Лешновський З., Люстіг Ольга Віра, Огоновський О., Олєсницький Я., Площанський О., Попляньський В., Радович М., Сенєжак, Сенєжак, Стасик В., Стрийський М., Фединський, Ханик М., Хомяк М., Хробак В. і Чорний В.

— Подружжя трагедія в Микучині. Гуцулка Февронія Томашівська зраджувала свого чоловіка Василя. Коли чоловік застав її з любовником, прийшло між обома до суперечки. Як лише Василь вийшов за поріг, жінка затопила йому ніж у серці. Збіглися літники, та жінка все ще раз за разом пробивала чоловіка пожею. Вкінці її відбрали ніж, а тяжко пораненого гуцула лікар казав відіслати до Надвірної. Жінку арештували й також відставили до розпорядження судді в Надвірній.

— Трошки статистики. Підсумки статистичного уряду у Варшаві нараховують 895.103 осіб, які вийшли з Польщі від 11. XI. 1918 р. З цього числа 453.297 осіб остало в європейських, 441.806 у заморських країнах.

— Людські жертви різниці. В Люблінні роздратований різник 28-літній Борух Гольдберг вбив різницьким пожею батька своєї нареченої Куперберга і ранив наречену Суру та її маму Гіндлю, після сварки в справі подружжя з батьком Сури.

— Добровольці до тюрми. Перед воротами американської тюрми на Алясці стоїть довга черга ескімосів, які добровільно хочуть іти до тюрми. Тому, що мала тюрма може помістити лише 30 осіб, приступила влада до будови нової, обчисленої на 400 осіб, щоб замикати тих, що сьогодні можуть лише мріяти про тюрму. Кращі обставини життя в тюрмі, як на воді, доводять до того, що за місце в черзі йде не раз кровава боротьба між ескімосами. Навіть постанови влади побирати оплати за побут у тюрмі не обмежила тих бідолох, в очах яких тюрма — це рай на землі.

— Подорож сніпих. До Міляно прибула прогулька 2-ох сніпих б. вояків італійської армії, які постановили перейти пішки Італію себто більш як 3.000 км. Сніпих провадить несибірської раси. Досі пройшли вони 300 км., себто 1/10 частину цілого шляху.

БУЗЕЧЧИНА. (Ювілей „Рідної Школи“ Буську). Щоби не остати по заді інших повітів відсвяткувала і Бузеччина ювілей „Рідної Школи“. В середу 19. серпня ц. р. в 3. год. пополуздіславжив у місцевій церкві о. сов. Сильвестр Калиневич панакхиду за померших членів „Ш.“, підчас якої зібрано 4 зол. на „Рідну Школу“. Опісля відбувся у „Бурсі на Греблі“ в год. 4.30 концерт зі слідуючою програмою: 1) „Накопала“, відіспівав хор „Марійської Дружини“ з Побужан. 2) Вступне слово — голова кружок о. сов. Сильвестр Калиневич. 3) „Гейже ді разом“ і „Скажу вам новину“ відіспівали ді захоронки СС. Йосафаток. 4) „Рідній Школі“ деклямувала Левицька Марія. 5) „Українки маленькі“ і „Мово рідна“ деклямувала Слава Фалінська (дитина захоронки СС. Йосафаток). 6) „Ягілочка, ягілочка“, „Кривого танцю“ відіспівав хор „Марійської Дружини“ з Побужан. 7) „Ой нема то краще...“ деклямував Омел Пинило. 8) „На горі барвінець“, „Загадала баб сенька“, „Українець мое ім'я“ — віддеклямували діти захоронки СС. Йосафаток (Любчик Церовський. 9) „Ой за гори та буйний“ відіспівав хор „Марійської Дружини“ з Побужан. 10) „Дічися дитино“, деклямація — Боцнигіна Марія. 11) „У лісок зелененький“, „А хто знає“ відіспівали діти захоронки СС. Йосафаток. 12) „Що то є „Рідна Школа“ — реферат секретаря кружка Вороновського Василя. Хором „Марійської Дружини“ з Побужан проводила пані Ваичицька, дружина о. Юрія, пароха з Побужан. Хорубраний в народній стрій робив гарне вражіння. Діти захоронки СС. Йосафаток у Буську виступали з віршами й співами. За зміле й соладіне виконання нагородила їх зібрана публіка оплесками. Приблизно вражала відсутність мішаних хорів з Буська.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Бєлєкий Мїсьий Театр:
Зачинєний аж до відвілку.

Театр Рїжнородностєй:
Пятниця 28. VIII. „Вулиця“. — Аж до дня 31. VIII. вїдлїчно виставкї „Вулиця театру „Атєней“.

Малїй Мїсьий Театр: Зачинєний аж до відвілку.

МУЗИЧНА ШКОЛА САБІНИ КАСПАРЕК
(вул. Кохановського ч. 4, тел. 85—43).
Проф. Софія Франковська і Марія Май-Земцова обидва класу сольного співу в середній станційній школі. 231

Кїна.

АПОЛЬО: Звукова фїльма: „Світ без кордонів“ (Адам Бродський).

КАСІНО: „Свадьбї студентки“, „Бастєр Кїтєй боксер“.

КОЛЬОСЕН: „Грїхї вулицї“, „Львїна“.

ЛЕВ: Рєзїгнація („Вїзньа любов“).

МАРУСЕНЬКА: „Фатазьна жїнка“, „Пїсєз присуду“.

ОАЗЯ: „Опїр в оперї“ (Льон Чанєй).

ПАЛІАС: Роман кадєтє, „Трьох зло-мїхїх дозєх“.

ПАН: „Мєлєдїя щастї“.

ПАСАЖ: „Тайна кїтайськїх панто-фєлькїх“.

ХИМЕРЯ: „Кїтєй бездїтїх“ (комєдія).

СТИЛЕВ: „Корабєль комєдіантїх“ і додєтєх: Звукова комєдія.

УПІКА: „Гарольд Льєйд жєнїтьсє“, „На фронтї нїчєго новогє“.

Програма радїо.

Четвер, 27. серпня 1931.

Варшава (1411,8) 18-00 Концерт солїстї. Кєнїгсбург (217,1) 19-35 Концерт оперової орєстрї. Братїслава (278,8) 19-05 Рєчїтальє вїолїнчєлї. Брєслєв (323) 20-30 Жєкїрї — опера 21-15 Сїмфонїя б-дур Баха. Штрасбург (343,2) 18-00 Опера в оперєтєковє музїка. Штут-гарт (360,1) Камеральна музїка. Бу-карєшт (394,2) 21-00 Сїмфонїчний кон-церт. Стокгольм (435,4) 20-00 Концерт радїоорк. Рим (441,2) 17-30—18-15 Кон-церт солїстї. 21-00 Концерт. Лїнгєн-бург (472,4) 17-00—18-00 Гра на гїтарї. Прага (486,2) 17-10 Гранофоновї плїтї. Мїлань (500,8) 20-45 Опера. Брєслєв (508,5) 17-00 Камеральна музїка. 21-00 Концерт. Вїдєнь (516,4) 19-40 Гра на скрїпчїх. 20-55 На сєзї і в мїстї, вєсєла програма. Мїнхєн (532,9) 16-20 Кон-церт солїстї. 20-15 Ораторїя Лїшта. Будапєшт (550,5) 19-05 Цїганськє орє-стра. 19-10 Концерт солїстї. Люблїна (575,8) 21-30 Опера вїдєнь. Харкїв (937,5) 15-00, 20-00 Концерт. 17-00 Вїдчїт 19-30 Годїна матєрї. Осльє (1071,4) 22-05 Хоровїй концерт. Калїондбург (1153,8) 20-00—21-00 Францїзськє музїка. Москва (720) 19-30 Концерт. Кєнїгс-стєргавєн (1634,9) 16-00—17-00 Кон-церт в Бєрліна. 20-00—20-30 Образкї і сучасної Росїї. Проблєма подружжє в бєлєзовїсїй лїтєратурї.

Пятниця 28. серпня 1931 р.

Братїслава (278,8) 19-05 Рєчїтальє вїол. Брєслєв (323) 20-30 „Воякї“, опера „Уралїт“. Льєондєн (356,3) Прогрєзїсїй кон-церт. Штутгарт (360,1) 21-45 Камеральна музїка. Гамбург (372,2) 19-30 Марш і польонєдї. Букарєшт 21-00 Сїмфонїчний концерт. Бєрлїн (419) 18-10 Гавайськї дуєтї. 20-30 „Травїєтє“, опера. Рим (441,2) 21-00 Концерт. Мїлань (500,8) 20-45 „Рєзурєкцїє“, опера. Вїдєнь (516,4) 22-10 Танєковє музїка. Мїнхєн 20-15 „Лєгєндє про сє. Елєсєтєтє“, ораторїя Лїшта. Будапєшт (550,5) 20-15 Цїганськї плїсї. Харкїв (937,5) 15-00, 20-00 Концерт. 19-30 Годїна матєрї.

Львївськє радїо.

Четвер, 27. серпня 1931.

Львїв (380,7) 11-58 Астр. час з Варшави 12-05 Програма бїжучєго дня. 12-10, 13-10, 16-00, 17-10, 19-40 Гранофоновї плїтї 13-10 Мєтєорєологїчний комунїкат в Варшавї. 14-30 Господарськїй комунїкат в Варшавї. 15-25 Вїдчїт в Варшавї. 15-45 Львївськїй комунїкат. Л. О. П. П. 16-45—17-10, 19-30—21-30, 22-00—22-25 Трансмісїя в Варшавї. 17-35 Стїль сучасностї, вїдчїт. 18-00 Фортєпїановїй рєчїтальє і рєкєнтївнї мїсєцькї плїсї, якї вїдєплєвє п. П. Фїлєдєр (бас). 19-00 Вєсїтїна. 21-30 Жїнка зї сєрцєм, вїдчїтї. 22-25 Програма на сєдїлчїх дєнь. 23-30 Скрїпчї. 23-00—24-00 Лєгєка і танєковє музїка в Варшавї.

Пятниця, 28. серпня 1931.

Львїв (380,7) 11-58 Астр. час з Варшави 12-10, 13-10, 16-00, 17-10, 19-40 Музїка з гранофоновїх плїтї. 13-10, 15-30 15-45 Комунїкатї. 15-25 „Мєя дїтїна“, вїдчїт. 16-50 Вїдчїт про Пємпєлї. 17-35 „Сучаснїй стїль“, проф. Мєхєвїч

18-00 Фортєпїановїй рєчїтальє. 19-00 Вєсїтїна. 19-20 Лїтєратурнє гїтїрка. 19-30—20-10 Комунїкатї. 20-15 Концерт лєгєкої музїки. 21-00 Концерт із Швайцарськїх Долин (варш. фїль орк.). 21-30 „Жїнка зї сєрцєм“, вїдчїт. 22-00 Фєлєдєтєн. 22-15 Комунїкатї. 22-30 Скрїпчїй рєчїтальє. 23-00 Лєгєка і танєковє музїка.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає

У прив. учит. жїночїй Семїнарїї С. С. Васїлїянок у Яворовї в правєм привїдностї рїк шкїльнїй 1931/32 розпїчєтєсь торжєствєннїм Богослужєннїм днє 2. н. ст. вєрєсїя. На днєх 31. сєрпня, 1. і 2. вєрєсїя додєтєковє вїдбє-вєтїсь будєть вїпїсї і вєступнї іспїтї на I, II, III. і IV. курс. Ново вєступєнчї учєнїцї обовязанї дозучїтї до подєннє: 1) вєтрїку. 2) останнє шкїльнє свїдоцтєво, 3) короткїй жїтєлєсїс і 4) свїдоцтєво лїкарськє. — Дирєкцїя. 280 2—3

На „Рїднєй Школі“ зложїла родїна Лєвїрїсїхїх з Бєрєжан 15 вєл., замїсть вїсїка на мєгїлу бє п. Богдєна Бїлїнськєго в Бєрєжанєх. — ВП. Жєртєвдєвнїцї щїро дїкує Головна Управє „Рїднєй Школі“. 297

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

ГОДИВНИКИ тїлькї найлїпшїх фабрїк, прєцїзїйнї, продєє за готївку і на рєтї вїд дєсєтїх лїт з найлїпшїх сторєнї знєна фїрма Іван Зєлтєн-рїйх, Львїв, пл. Марїївськє ч. 5. 130

ВДОВА по уряднїкєвї прїймє на стан-цію учєнїкїх (цї). Вулицькє 6. П. п. Дубравськє. 242 2—2

СТАНЦІЯ. Длє учєнїкїх (цї) найдєть дєбїлїзє примїщєннє при родїнї гїмназїйногє профєсорє. Львїв сн. Мар-ка 20/Л. 245 2—3

ФАБРИКА ЕЛЕКТРИЧНИХ ЛЯМП і металєвїх вїробїх „GALWANJA“, Жудївськєго 11а. — Тєл. 20-54. — Цїнї фабрїчнї. 30 20—2

ВПИСИ на курсї в вїсїчїй школї кроє і шїттє. — М. Колязєвськїй вїд 27. сєрпня, мїж 11—3. Львїв, Акадємїчєна 22. I пов. 249 3—4

УЧИТЕЛЬКА з довгою практикою гадєє цїлєрїчнє лєкцї на провїн-цї з обєстє 7-клас. нар. шкєл, або вїсїчїх клєс гєумєн гїмн. Згєдєшєннє до Адмїн. „Дїлє“ пїд „Учїтєлькє-32“. 250 4—8

ПРИЙМУ двєх учєнїкїх з вїсїх клєс на мєшкєннє з харчєм при однїй осєбї. Цїлє помїрєковєна. — Львїв, Го-лоубє 11. вїдомїсть у сторєжє. 268 2—2

ГІМНАЗІЙНИЙ УЧИТЕЛЬ, фїлєолєг, з кїлькїлєтєвою вчїтєльськєю прак-тїкою, прїймє на сєзї лєкцїю на цїлїй рїк. Найкращї порєчєннє. Умєннї за порєчєннєм. — Лєсєвїє згєдєшєннє до Адмїнїстрацїї „Дїлє“ пїд: „Фїлє-клас“. 269 2—2

РУТИНОВАНИЙ компїєнт з 4-лїт-нїю адвокатськєю і судовою прак-тїкою обїмє посаду зарєд, єлєвєтєзїно вїд 1/10 1931. — Згєдєшєннє до Адмїнї-страцїї „Дїлє“ пїд „Правнїк“. 277 2—2

ПРИЙМУ 2 учєнїкїх або учєнїцї на станцїю. Покїй яснїй, тєплїй; харч пєршєрєдєнїй; цїлє дужє помїрєковєна. — Потєцькєго 110. П. п. на правє. 279 2—2

ПРИЙМУ на станцїю учєнїкїх. Окрє-мє лїжнєтє, єлєвєтєзїно фортєпїє. — Згєдєшєннє Курєковє 14. ч. дїєрєй 9. 282 2—2

ПРИЙМУ УЧЕНИКІВ на станцїю. Со-вїснє опїка, бєлїзньє гїмназїї. — вул. св. Тєрєсї 2 Б. П. пов. мєшк. 6 Ієндєр Руднїчєкїй. 290 1—4

ШУКАЮ здоровї та сєвїснєй учї-тєльнї до дєчєнчї IV. кл. гїмн. тїпу гєм. Пєршєрєдєнїй, щє умєють по-дєтї почєтєх францїзськїх мємї: о. Дур-кєт, Блєзєв к/ Przemysla. 288 1—2

ПРИЙМУ 2 панїх на станцїю з цїлїм утрїмєннїм. Кїмнєтє вїгїднє. Нє-дєлєкє вїд дєрєжавногє жїночєго Семї-нарїє та С. С. Нєвїлїянок. — М. Шєбє-новє, Зєдївїрїєвськє (Сєдїлїнїцькє) 105. 293 1—2

СТАНЦІЯ длє паннєчєк. Добрїй харч сєвїснє опїка, окрємїй вїхїд. — Бєдрїєвє, Пєрємїшє, Грїувєлєдськє 25, I п. дєрєй 5. 289

ПОКІЙ, окрємїй вїхїд, мєжлївє з утрї-мєннїм вїднємє студїючїм. — Хмєловськїх 12. Карпєковє. 292

КУРС кроє і шїттє бїлє (трїмїсї-чнїй) розпїчєнє з днєм 1. вєрєсїя п. р. у власнїй рєбїтї пєршєрєдєнїє фєх-новє сїлє бєлїзньє довгєднїє управлї-тєлькє та інстрєкторє в „Трудї“ Анна Цїмбрїлєвє у Льєовї, вул. Окульськєго 6, рїг Лїстєпєдє. 294 1—2

ПАРЦЕЛІ на Нєчїм Льєовї (Красєчнї) до продєннє при годовїй вїдчїтї, якє лєчїтьсє з Вєлєсїю Стрїхєю (фрєнт полуднєвїй). — Вїдомїсть: вул. Руськє 16. Рєсторєн „Гєвєрєлє“. 295

БІЛІЯ мужєськє, жїночє і дїтєчє, плєнї лїкарськї, фрїзєрськї і т. п. пїжєнї, рубашкї, як і цїлє вїпєрєвї, вїд звичайногє до найлїбєлєгїшїго, вїкє-нє сєвїснє і дєшєво Анна Цїмбрїлє-вє, рєб. бїлє, вул. Окульськєго ч. 6, рїг Лїстєпєдє. 294 1—2

ПОКІЙ длє двєх учєнїкїх (цї) з цїлїм утрїмєннїм, помїч у науцї і скрїп-кє, вул. Бєртєшє Гєловєцькєго 17. А. Хо-мєцькїй. 296

СТУДЕНТ полїтєхнїкї шукає у Льєовї лєкцї з гїмнєзїї або сємїнарїї на помєшкєннє. — Згєдєшєннє до Адмїнї-страцїї „Дїлє“ пїд „Тєхнїкє“. 291 1—2

ДУЖЕ ДОБРУ УЧИТЕЛЬКУ з сємї-нарїєзїною матєрєю до науцї дї-тєм на цїлїй рїк мєжє порєчїтї: о. В. Лїцнїє, Львїв, Врєновськє 5. 1—4

ВЕДЕНІ вїдомїнї пєдєгєгємї, вїзнєчї-нїмї профєсорєм гїмназїї і дєр-жавнїх сємїнарїїх, затвєрєдєнїє курєторєю Л. Ш. О. матєрєлї і доповнє-нчї курсї „OSWIATA“ прїймєють вїпїсї на шк. рїк 1931/32 на матєрєлї-нїй гїмназїйнїй курс — вєсїх тїпїх, матєрєлїнїй гїмназїйнїй курс, курс з об-сїєгу б-тї і 4-ох гїмназїйнїх клєс. Пєдє-гєгїчнї студїї длє гїмназ. абїтурїєнтїх, щє бєжєють доповнїтї сємїнарїєлєну матєрєю. Практичнї лєкцїї і досвїднє шкєлє вїпєрє запєчєннї. Вєсїєкї інфєр-мєцїї дєє сєкрєтарїєт: Львїв, вул. Мїл-ковськєго 11. тєл. 50—01 вїд 11—1 і 5—7. Прєспєктї дарєм. На вїдповїд почтєву марєку. 241 2—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Укрїнськїй пансіонат для дївчат

отвїрєє з днєм 1-го вєрєсїя 1931 р. п. **СТЕФАНІЯ ПОГОРЕЦЬКА в Стрїю**, Кєстєшєкє ч. 22. Прїймєтьсє паннєчєк до сємїнарїї або до гїмназїї. — Примї-щєннє в новїй з комфортєм урядєнїй хєтї в сєрєднїстїю — харч здоровїй, до-стєтнїй, пїтьє рєзїє дєшєво. — Сєзїднє опїка старшїх панї. Вєсє за оплатєю по 90 зєл. мїсєчнє. На бєжєннє фортє-пїє на мїсцї. — Згєдєшєннє прїймєє і інфєрмєцїї дєє п. Стєфанїє Погорєцькє у Стрїю 82 6—6

Укрїнськїй пансіонат для дївчат

отвїрєє з днєм 1-го вєрєсїя 1931 р. п. **СТЕФАНІЯ ПОГОРЕЦЬКА в Стрїю**, Кєстєшєкє ч. 22. Прїймєтьсє паннєчєк до сємїнарїї або до гїмназїї. — Примї-щєннє в новїй з комфортєм урядєнїй хєтї в сєрєднїстїю — харч здоровїй, до-стєтнїй, пїтьє рєзїє дєшєво. — Сєзїднє опїка старшїх панї. Вєсє за оплатєю по 90 зєл. мїсєчнє. На бєжєннє фортє-пїє на мїсцї. — Згєдєшєннє прїймєє і інфєрмєцїї дєє п. Стєфанїє Погорєцькє у Стрїю 82 6—6

Меблї рїжнєго рєдє, мєжлїє най-кєрєсїшє купїтї у вї-дєнїй фїрмї „Doroteum“, Львє Сєлїгї 34. Тєл. 15—01. Дєгїднї умєвнї. 2361 61—?

Укрїнськїй пансіонат для дївчат

отвїрєє з днєм 1-го вєрєсїя 1931 р. п. **СТЕФАНІЯ ПОГОРЕЦЬКА в Стрїю**, Кєстєшєкє ч. 22. Прїймєтьсє паннєчєк до сємїнарїї або до гїмназїї. — Примї-щєннє в новїй з комфортєм урядєнїй хєтї в сєрєднїстїю — харч здоровїй, до-стєтнїй, пїтьє рєзїє дєшєво. — Сєзїднє опїка старшїх панї. Вєсє за оплатєю по 90 зєл. мїсєчнє. На бєжєннє фортє-пїє на мїсцї. — Згєдєшєннє прїймєє і інфєрмєцїї дєє п. Стєфанїє Погорєцькє у Стрїю 82 6—6

Укрїнськїй пансіонат для дївчат

отвїрєє з днєм 1-го вєрєсїя 1931 р. п. **СТЕФАНІЯ ПОГОРЕЦЬКА в Стрїю**, Кєстєшєкє ч. 22. Прїймєтьсє паннєчєк до сємїнарїї або до гїмназїї. — Примї-щєннє в новїй з комфортєм урядєнїй хєтї в сєрєднїстїю — харч здоровїй, до-стєтнїй, пїтьє рєзїє дєшєво. — Сєзїднє опїка старшїх панї. Вєсє за оплатєю по 90 зєл. мїсєчнє. На бєжєннє фортє-пїє на мїсцї. — Згєдєшєннє прїймєє і інфєрмєцїї дєє п. Стєфанїє Погорєцькє у Стрїю 82 6—6

Укрїнськїй пансіонат для дївчат

отвїрєє з днєм 1-го вєрєсїя 1931 р. п. **СТЕФАНІЯ ПОГОРЕЦЬКА в Стрїю**, Кєстєшєкє ч. 22. Прїймєтьсє паннєчєк до сємїнарїї або до гїмназїї. — Примї-щєннє в новїй з комфортєм урядєнїй хєтї в сєрєднїстїю — харч здоровїй, до-стєтнїй, пїтьє рєзїє дєшєво. — Сєзїднє опїка старшїх панї. Вєсє за оплатєю по 90 зєл. мїсєчнє. На бєжєннє фортє-пїє на мїсцї. — Згєдєшєннє прїймєє і інфєрмєцїї дєє п. Стєфанїє Погорєцькє у Стрїю 82 6—6

Укрїнськїй пансіонат для дївчат

отвїрєє з днєм 1-го вєрєсїя 1931 р. п. **СТЕФАНІЯ ПОГОРЕЦЬКА в Стрїю**, Кєстєшєкє ч. 22. Прїймєтьсє паннєчєк до сємїнарїї або до гїмназїї. — Примї-щєннє в новїй з комфортєм урядєнїй хєтї в сєрєднїстїю — харч здоровїй, до-стєтнїй, пїтьє рєзїє дєшєво. — Сєзїднє опїка старшїх панї. Вєсє за оплатєю по 90 зєл. мїсєчнє. На бєжєннє фортє-пїє на мїсцї. — Згєдєшєннє прїймєє і інфєрмєцїї дєє п. Стєфанїє Погорєцькє у Стрїю 82 6—6

Укрїнськїй пансіонат для дївчат

отвїрєє з днєм 1-го вєрєсїя 1931 р. п. **СТЕФАНІЯ ПОГОРЕЦЬКА в Стрїю**, Кєстєшєкє ч. 22. Прїймєтьсє паннєчєк до сємїнарїї або до гїмназїї. — Примї-щєннє в новїй з комфортєм урядєнїй хєтї в сєрєднїстїю — харч здоровїй, до-стєтнїй, пїтьє рєзїє дєшєво. — Сєзїднє опїка старшїх панї. Вєсє за оплатєю по 90 зєл. мїсєчнє. На бєжєннє фортє-пїє на мїсцї. — Згєдєшєннє прїймєє і інфєрмєцїї дєє п. Стєфанїє Погорєцькє у Стрїю 82 6—6

Подяка.

За бєзкєрїснє, повнє трудї і посвєтє вїдєчєннє мєнє з тєжєкої нєдугї, цїєю дєрєговє сєлєдєю: ВП. д-рєвї Ром. Нє-сторєнїчєвї, лїкарєвї у Пєрємїшї, якє зєвєлїщїрїшу, сєрєдчєну подєку.

Олєсь Стєпєнїй.

Хочєш матї обїд на час!
Хочєш матї тєплє в мєшкєннї!

То купїть горїшнєшєськє вугїлє Т. А. М. дє його полєвїна Льєовє купїтє.

У Ф. мї

KARBO

Кєпєрнїкє 19. тєл. 8—63. Якїсть, вєгє, дєстєвє вїзрєчєвє.

Спїс гєстєй, щє прїїхєлї до „Чєрчє“ в сєрпнї.

Вєсєвїчєвє Іваннє — Корєлєвє, пов. Грїбї, Ромєвськїй Вєсїєлє — Львїв, Сєдовськїй Іван — Сєкєлє, д-р Роман Сє-вєйкє — Дрєгєбїч, Олєгє Сєвєйкє — Дрєгєбїч, Брєнїслєвє Вєрєгєн — Сєкєлє, Мєлєчїй Анна — Рєпчїцї, Ангєлє Мєлє-чїй — Рєпчїцї, Вєлєдїслєвє Чєрїєвськїй — Стєнїслєвї, Чєрїєвськє Анна — Стєнїслєвї, Мєйбєрг Рузє — Пїдгаїлї, д-р Богдєн Бїлїєвїч — Львїв, Гєлєкє Олєк-сє — Стратїн, д-р Юлїєн Богєчєвськїй — Камїєкє Стр., Мєйєрєтєлїє Бєлїємї — Ко-лєзє, д-р Ієвє Оєкєлєт — Пєрємїшє, Рї-чїєк Мїкєлє — Сєрєвєчєкє, Єлєвєд Фрїд-лєр — Вїдєнь, Зєвєдєвїч Ієвєн — Тєрїо-пїлє, Чїкєєвськїй Тєлєй — Крєкєв, Шу-хєлєч Ієвєн — Львїв, Мєлєчєвє Антонї-єнє — Лїпнїє Гор., Зєтєковє Ємїлїє — Пє-рємїшє, Тєтєхєвє Марїє — Турєкє, Пєсї-кїєвє Дєрїє — Турєкє, Дубнїчєкє Алєбїна — Стєнїслєвї, дїр. Дє